

Mal educats

No cal fullejar les pàgines de successos ni fixar-nos en els drames que es repeteixen a tots els informatius perquè se'ns encongeixi l'ànima quan pensem en el món que ens envolta. De vegades n'hi ha prou amb llegir alguna crònica sobre la vida quotidiana que tenim a tocar. A *El Periódico* aquesta secció la titulen *Coses de la vida*, i fa cosa d'un mes parlaven d'un fenomen que desconeixia i que sembla que va en augment: "Menors (que) expressen el seu neguit omplint-se el cos de talls". Com un pas més enllà dels tatuatges i dels piercings, hi ha un nombre creixent de noies (un 85%) i de nois que es fan ferides als braços, les cames i el ventre fugint d'una angoixa vital que possiblement ni ells no sàpiguem explicar. Segons un psicòleg, "no saben encaixar una frustració perquè viuen sobreprotegits. I calmen un malestar emocional a través d'un dolor físic". I en el mateix reportatge una psiquiatra ho explica dient que "no se'ls han transmès valors, ni se'ls ha educat per esforçar-se i fer-se responsables". En una majoria dels casos es fereixen amb la fulla d'acer d'una maquineta desmuntada, però també ho poden fer amb un tornavís, una fulla d'afaitar o les mateixes ungles, a base de gratar i fer-se sang i arrencar-se més tard la crosta fins deixar-se la pell marcada. I després, allò de sempre... pujar les fotos al Facebook o a l'Instagram.

Els Amaral tenen una cançó que podria posar música de fons a aquests fenomen: *No sé que hacer con mi vida*. Hi ha gent que té tant temps lliure que no sap què fer-ne i es neguiteja perquè no se li acut com ocupar-lo. Hi ha gent que té diners de sobres però no té cap necessitat ni cap desig de res i rumia en què se'ls pot gastar. I també hi ha gent jove i sana, amb totes les necessitats cobertes i tots els capricis satisfets, que no sap què fer amb la vida i no té cap il·lusió ni cap projecte. I sé que és trist i sé que hi ha un munt d'educadors, de psicòlegs i de psiquiatres que trobaran deu mil arguments per explicar la seva apatia, però quan penso en els milions de joves que no tenen cap de les seves oportunitats, cap de les seves diversions ni cap de les seves possibilitats de tenir-ho tot, em sento incapaç de compadir-los.